

for en Forhøielse, at Manden indtog en vigtigere og mere ansvarssfuld Stilling, men dette kunde Udvalgets Flertal ikke erkende for at være et Argument. Da Udvalget derimod, ikke af Ministerens Grunde, som er den rette Talsmand for Embedsmændene, ikke af mig, som er et af Thingets udfaarne Mænd til at behandle denne Sag, men af 1, 2 eller 3 af de Paagjældende selv blev gjort opmærksom paa den mærkelige Omstændighed, at Embedsmændene kunne forflyttes, naar de bleve forfremmede, fandt Udvalget deri en Grund til at vende tilbage til Regjeringens Forslag. Det er denne Opdagelse, der var saa værdifuld, at jeg ikke maatte dele Wren med Udvalget for paa Grundlag af et saadant Motiv at skaffe disse Embedsmænd en Forhøielse. Jeg skal overlade Flertallet Wren, jeg er tilfreds med de Grunde, jeg har anført for Forslaget.

Ordføreren (S. A. Hansen): Der er kun et Par Punkter, med Hensyn til hvilke den sidste ærede Taler har taget feil, og ved hvilke jeg vil oplyse ham om hans Feiltagelse. Det Vædringsforslag, vi stille om i et vist bestemt Punkt at vende tilbage til det oprindelige Lovforslag, have vi kun villet stille, forsaavidt Pensionsberettigelsen blev udstemt af Loven. Det var jo vor Betingelse, og da det ærede Medlem ikke vilde være med, til at foreslaa Pensionsbestemmelsen udstemt, kunde han heller ikke være med til dette Forslag. Deri ligger Grunden til, at han ikke er med dertil. Det ærede Medlem vilde holde fast paa Pensionsberettigelsen, og derved gjorde han sig det selv umuligt at gaa med til dette Forslag. — Dernæst maa det ærede Medlem, naar han vil tage fat paa en Udtalelse af mig her, tage hele min Udtalelse. Jeg sagde nemlig, at de Bedkommende, saalænge de kun ere Telegrafister, have al mulig rimelig Udsigt til at blive, hvor de ere, men at de, naar de forfremmes til Dvertelegrafister, have omtrent ligesaa rimelig Udsigt til at blive forflyttede. Enhver kan forflyttes, det er en Selvfølge, men det, jeg nu har anført, er det faktiske Forhold. — Hvad det ærede Medlem iøvrigt har sagt, skal jeg ikke indlade mig paa. — Det kan heller ikke paa nogen Maade være min Mening her at ville søge at impbegaa, hvad det ærede Medlem for Randers (N. P. Jensen) yttrede. De to ærede Herrer af Udvalgets Mindretal have i Udvalget forbeholdt sig. Net til at udtale deres afvigende Mening, og jeg har været fuldstændig beredt paa, at de vilde gjøre det mundtlig, da de ikke have gjort det skriftlig, men ligesom jeg, og jeg tror hele Flertallet, her er bleven nødt til at komme ind paa denne Betragtning, saaledes som jeg før forklarede, har jeg ogsaa fra første Færd tænkt mig, at det vilde føre noget for vidt, dersom Hogen af Flertallet vilde paatage sig under Forhandlingerne yderligere at hævde de Betragtninger, her ere gjorte gjældende. Naar det ærede Med-

lem for Randers havde sidet her i en længere Arrække, vilde han have hørt det Samme, han har sagt, mange Gange blive udtalt her i Salen. (N. P. Jensen: Det kan ikke siges tidt nok!) Ja, det er nu det ærede Medlems Mening. Det er sagt mangfoldige Gange, og det ærede Medlem har ikke sagt noget Nyt for mig. Vi vide, at det, naar man kommer ind paa dette Spørgsmaal, er de almindelige Grunde, man kan anføre, og dem anfører man, men det er ikke noget Nyt. Jeg skal derfor ikke indlade mig videre med det ærede Medlem; der er kun to Punkter, hvori han har taget feil, og hvori han i sin Udvikling er kommen til at rejse et Par Anker, som han ikke vilde have reist, naar han havde set rigtig paa, hvad der foreligger. Den første Anke er den, at Flertallet er gaaet saa langt tilbage i Tiden, medens den Betænkning, der har foranlediget det til at se Sagen, som det har set den, ikke er gaaet saa langt tilbage. Her tager det ærede Medlem feil; thi det hedder i den paagjældende Betænkning, hvor der henvises til Forskjellen imellem Telegrafvæsenets og Postvæsenets Embeder, at Postvæsenet er et gammelt Institut, og at dets Embedsmænds Stilling her er nedarvet til os fra Fortiden. Man har altsaa her ligesom henvist til, hvad der har været Tilfældet i Fortiden, og naar man nu vilde gjøre den modsatte Anskuelse gjældende af, hvad der er sagt paa et andet Sted om Fortidens Forhold, maatte man komme til at tale om Fortiden. Dernæst har det ærede Medlem ikke lagt Mærke til, at hvad der her er sagt af os, ikke gjælder hele vor Embedsstand, og derfor holdt han sig til Militærstanden, men der er sagt her: „Den egentlige Embedsklasse bestod omtrent udelukkende af latinsk dannede Mænd, udgaaede fra en Dannelsesanstalt, som gennem alle sine Virkemidler ledede sine Disciple“ osv., og altsaa gjælder dette de latinsk dannede Embedsmænd, der uddannedes ved Universitetet. Iøvrigt skal jeg nærmere svare det ærede Medlem paa det Dvorige, han har sagt, paa et andet Sted. Jeg tror ikke, at Stedet her er til at indlade sig derpaa, men han skal ikke komme til at savne Svar. — Udenfor hvad der nu her er anført, er der ikke Nogetsomhelst, jeg anser det for nødvendigt at udtale mig videre om.

N. P. Jensen: Jeg skal gjøre den korte Bemærkning, at, naar den ærede sidste Taler mente, at jeg ikke havde været berettiget til at tale om militære Embedsmænd, fordi Erklæringen taler om latinsk dannede Mænd, saa er det en Misforstaaelse. Jeg sagde, at Betænkningen deler sig i to Afnit, hvoraf det første nærmest kan betragtes som et Angreb paa de latinsk dannede Embedsmænd, det andet som en Udtalelse om Embedsstanden i Almindelighed, og jeg fastholder denne Anskuelse endnu. Naar den ærede Ordfører (S. A. Hansen) i Landstingets Betænkning vilde